

پیام کنگره اقوام ملیگرای ایران به مناسبت آشوب اسلامی ۲۲ بهمن ۰۷

۴۷ سال از آشوب اسلامی ۰۷ گذشت و این ۴۷ سال برای ایران و ایرانی نه پیشرفت، بلکه فقر و تباهی بوده است. کشتار و اعدام‌های گسترده و ادامه‌دار، زندان برای فعالان سیاسی، روزنامه‌نگاران و منتقدان، شکنجه و اعتراف‌گیری اجباری، سرکوب اعتراض‌ها با گلوله، باتوم و بازداشت، محدودیت آزادی‌های اجتماعی از جمله آزادی پوشش و سبک زندگی، از روز اول تاکنون فرهنگ رایج این حکومت بوده است.

رژیم زمانی ۴۷ سالگی حکومت ننگینش را جشن می‌گیرد، که کوچه‌ها و خیابانهای ایران، رنگین از خون جاویدنامانی است که برای رهایی از دست

این رژیم بیگانه و سفاک خود قد علم کردند و ناجونامردانه توسط عمال رژیم و به فرمان شخص خامنه‌ای بقتل رسیدند.

تاریخ بیاد ندارد، که در طی تنها دو روز این همه زن و دختر بقتل رسیده باشند و این خود از طرفی نشان از قساوت رژیم و از سوی دیگر هراس آنان از سقوط است.

این وضعیت تا جایی پیش رفته است که مردم دیگر به چیزی کمتر از براندازی این نظام فاسد، راضی نخواهند شد.

امروز، در چهل‌وهفتمین سالگرد این آشوب خواست عمومی برگشتن پهلوی است. چیزی که در این ۴۷ سال وجود داشته، ولی به این شفافیت و شجاعت فریاد نشده بود.

این گرایش‌ها بازتاب یک حقیقت است: وقتی امید به اصلاح در چارچوب موجود ناچیز شود، مردم به گزینه‌های جایگزین فکر می‌کنند، از جمله یک نظم سیاسی کاملاً متفاوت و آن نظام سیاسی مطلوب، همانا بازگشت خاندان ایران ساز پهلوی به قدرت است.

سالگردها فقط برای جشن گرفتن نیستند؛ برای دیدن عمق بحران هم هستند.

وقتی مردم از سرکوب و محدودیت به تنگ می‌آیند، بدون اغراق، صدای اعتراض به شکل‌های نو هم بلند می‌شود.

مفاهیمی مثل جاوید شاه و پهلوی برمیگردد که در شعارها شنیده می‌شوند، نشان‌دهنده میزان نارضایتی و جستجوی بی‌سابقه برای مسیر سیاسی متفاوت است.

هیچ ایرانی با اصالتی جنایات ۴۷ رژیم را "نه فراموش میکند و نه میبخشد" آمران و عاملان این جنایات در آینده نه چندان دور پاسخگو خواهند شد.

پاینده ایران

حسین خلیفه دبیرکل کنگره اقوام ملی گرای ایران

۲۲ بهمن ۱۴۰۴